

Odložený případ z druhé světové války. Teresa Battagliová vrací úder.

SPÍCÍ NYMFA

ILARIA TUTTI

ARGO

SPÍCÍ NYMFA

arg o

ILARIA TUTI

Pro Jasmine a Sarah
Našim předkyním, současnicím i následovnicím

Tempus valet, volat, velat

*„Jsem vše, co je,
co bylo a co bude,
a můj závoj neodkryl žádný smrtelník.“*

Plútarchos, O Ísidě a Osiridovi

Konec

Teresa často přemýšlí o smrti. Ale nikdy by si byla dokázala představit, že ta její bude vypadat takhle. Vlastně v tom je něco ironického: nemůže si za žádnou cenu vybavit, jak by se mohla zachránit.

Zanedlouho propukne požár, oběti čekají na záchranu, a ona tam stojí bez hnutí, jako solný sloup.

Mozek jí vypověděl službu. Zmatek změnil poslední jednání tragédie v grotesku. Oči přetékané hrůzou na ni upírají prosebné pohledy a sledují, jak dělá jedinou věc, jíž je v tu chvíli schopna: nic. Teresa zemře s připitomělým výrazem ve tváři, o tom je přesvědčená. Zemře jako nula, s rukama svěšenýma podél těla a skloněným štítem, poté, co prožila život jako válečnice.

Válečnice... Možná tak ještě policajtko. Nemocná šedesátiletá ženská, co si hraje na hrdinku, a přitom už ani nedokáže pojmenovat věci kolem sebe.

Mohla by zkusit hádat. V poslední době to byla zřejmě jediná cesta, jak přežít. Hádat, kterým směrem se vydat, kam se podívat, která slova vyslovit a o kterém stínu pochybovat.

Nebyla si jistá dokonce ani svým jménem, a už vůbec ne jménem vraha. Který tam je s ní, nebo možná v jiné místnosti. V každém případě je tady v domě připomínajícím říši mrtvých, jež co nevidět vzplane v tomhle temném údolí, protože se Teresa odváží zaútočit na tajemství uchovávané uvnitř jeho hranic. Jeho strážcem jsou hory, které ho pohřbily ve svých průvrách společně s posvátnými kostmi a prastarými silami.

Teresa ho *zná*, ale zatím si na něj nedokáže vzpomenout.

Která z obětí, již zanedlouho pohltní plameny, je nevinná, a která z nich je naopak schopna vyvinout ničivou sílu a vyříznout z lidské hrudi dosud bijící srdce?

Koho mám zachránit?

A pak je tu on: dívá se na Teresu jako syn, kterého nikdy neměla. Jeho jméno je zatím jen pouhý náznak šepotu na rtech, ale k tomu člověku ji poutá jakýsi vnitřní pud. Teresa ho cítí v útrobách, pálí ji v jizvě na břicho, je jako rudě zpěněná krev, která jí kypí v žilách.

Má pocit, že místnost kolem ní se zužuje a stěny začínají prskat, jako ševelící hlasy, které ji mučí už několik dní a teď na ni začaly hlasitě dorážet: její největší úzkosti.

Jméno vraha. Jméno vraha...

Teresa se propadla do pekel a je jen krůček od smrti, ale v téhle situaci myslí na jediné: na hádanku, kterou zaslechla kdoví kdy a kdoví kde.

Řev. Ten nelidský křik ji probral ze strnulosti, v níž ji uvěznil strach, a vrátil ji zpátky na zem.

Potom rázem utichl.

„Našli jsme ho,“ ozve se jeho šepot, jako by najednou chtěl, aby ta slova zůstala jen mezi nimi dvěma. Má rozšířené zorničky. „Našli jsme Zlo. Je tady. Čekalo na nás.“

Probíral se slovy, jako by to byly korálky na nějakém ďábelském růženci. Z provazů, jimiž je spoután, vyprošťuje ukazovák a míří jím do kouta místnosti, na stín, který jako by pulzoval v rytmu jejich strachu.

„Našli jsme ho. *To není člověk.*“

Znovu zakřičí, tak silně, že se v Terese cosi roztříští.

Teď už si vzpomíná, jak se jmenuje. Jenomže osud opět zamíchá kartami života a smrti, lásky a nenávisti, stejně nemilosrdně, jako to dokáže jen ten, kdo má před sebou věčnost.

Nadešel totiž čas, aby zjistila, kam až je ochotná zajít.

Nadešel čas zjistit, jestli je Teresa pro záchranu nevinného člověka schopná zabít Massima Mariniho, muže, který k ní vzhlíží jako syn, jehož nikdy neměla, muže, který se teď chvěje, jako by tam ve tmě křepčil nějaký démon.

Začátek

Hranolek červené rudky klouže po papíru. Ze spleti nakreslených čar začíná vystupovat tvar známých křivek a prohlubní ústících v pootevřené rty. Načrtává něžné oblouky a nejasné kontury. Jemný profil. Dlouhé tmavé vlasy. Zářivě bílý papír má stejnou barvu jako její pleť.

Červeň se rozlévá, proniká až do nejzazších konečků vláken, dokud se z nich nestane jednotlivý celek. Prsty ji v návalu zoufalství mohutným tlakem roztírají do stran. Znovu se smočí a vybarvují. Chtějí uvěznit obraz na papíře dřív, než se ta krása vytratí.

Prsty se třesou, roztahují se, hladí. Z očí kanou slzy, které se mísí s červení, ředí ji a dávají tak vzniknout nečekaným purpurovým odstínům.

Světlu se na chvíli zastavilo srdce. Ustalo šumění listí ve větvích a zpěv ptáků. Bledé okvětní plátky lesních sasanek se přestaly chvět ve větru a hvězdy jako by se za soumraku ostýchaly ukázat. Vypadá to, jako by se hora naklonila, aby si mohla prohlédnout zázrak, který se právě odehrává v údolí, v říční zátočině, kde v korytě vystlaném malými oblázky poklidně odpočívá vodní proud.

Spící nymfa získává pod rukama tvůrce svou podobu.

Rodí se, zčervenala vášní a láskou.

1

Na obličej Massima Mariniho dopadaly v šikmém úhlu sluneční paprsky, pronikaly mezi kaštanově hnědé brvy obočí a propůjčovaly jim ohnivě rudý odlesk. Na cestě obklopené utajenými zahradami, obehnanými neprostupnou zdí tak, aby do nich zvenku nemohl nikdo nehlédnout, se ozývaly nervózní kroky. Nejvyšší větve magnolie přesahovaly mohutnou hradbu a zbavovaly se masitých okvětních plátků, které křupaly pod nohama. Když na ně člověk šlápnul, měl pocit, že dosud žijí, že je to koberec z umírajících bytostí.

Jarní odpoledne se poklidně blížilo ke konci, ale bouřlivá čern na okraji zorného pole oznamovala, že se blíží prudká změna. Ve vzduchu byl cítit elektrický náboj, který v inspektoru vzbuzoval neklid.

Mosazná tabulka připevněná na hrubé omítce paláce ze sedmáctého století oznamovala, že uvnitř sídlí galerie *Cela*. Odraz jeho očí na kovovém povrchu byl stejně pokřivený jako jeho nálada. Massimo si shrnul rukávy u košile a oblékl si sako. Když zazvonil na zvonek, zámecký dvůr s cvaknutím povolil. Strčil do dveří pobitých cvočky a vešel dovnitř.

Teplo jarního dne se zarazilo na prahu. Za dveřmi ho obestřel vlhký stín.

Na podlaze byla šachovnice z černobílých dlaždic a do dolního patra vedly točité schody z žilkovaného mramoru. Světlo pronikalo vysokými okny a dopadalo na lustr z muranského skla, který vysílal smaragdové odlesky, postupně se ztrácející v pološeru přízemí. Voněly tu lilie. Massimovi jejich vůně

připomínala kadidlo, tmavý kostel, nekonečné litanie a otcovy přísné pohledy, když jako malý dával najevo netrpělivost. Cítil, jak mu ve spáncích buší krev.

V tichu toho úhledného a vytříbeného prostoru, který jako by se nacházel pod hladinou moře, náhle zaznělo vibrování mobilu jako zvuk z jiného světa.

Z vnitřní kapsy saka vytáhl telefon. Chvěl se mu v dlani jako nějaké ploché, umělé a chladné srdce, a přitom Massimo věděl, že ten, kdo volá, má srdce skutečné, v němž se nemilosrdně, jako šelmy s prázdným žaludkem a vyceněnými tesáky, rvou láska a hněv, zklamání a bolest. Důvodem jejich běsnění byl jeho útěk. Tohle číslo mu vytrvale volalo už pár týdnů, několikrát denně.

Nevzal to, měl pocit, jako by měl ústa zahlcená směsí výčitek a špatného svědomí. Počkal, až přístroj přestane zvonit, potom ho vypnul. Obešel schodiště a rychle seběhl po kovaných železných schůdkách, které se stáčely do spirály jako šlahoun svlačce a končily v suterénu. Z pološera sem doléhalý tlumené hlasy. Další chodba slabě osvětlená bodovými světly v podlaze, další dveře z rýhovaného skla, potom galerie.

Cela, konečně. Klenutý strop z hrubých cihel, pohledem sklouzl na podlahu z lesklé břidlice. Většina omítky byla oškrábaná, aby byl vidět původní kámen. Každá světelná skvrna dopadala na jedno z vystavených děl, takže vystupovalo z pološera jako nějaký klenot. Protagonisty té minimalistické podzemní scény byly bronzové sochy, skleněné vázy a křiklavá abstraktní plátna.

Inspektor šel tam, kde se ozývaly hlasy, a v nejprostornější místnosti narazil na hlouček lidí. Po obou stranách suterénu stála dvojice uniformovaných policistů. O něco dál rozeznal Parisiho a De Carliho v civilu. První z nich, s tmavou pletí a atletickou postavou, tlumeně mluvil do mobilu. Druhý, pohupující

se hubeňour, který připomínal teenagera, se na něj díval a občas mu skočil do řeči. To byl jeho tým, poté co požádal o přeložení z velké metropole do krajského města. Myslel si – nebo spíš doufal –, že díky téhle radikální změně znovu najde klid, že to bude způsob, jak začít znova. Ve skutečnosti mu přinesla mnohem víc, ale klid byl pro něj stále jen vzdálený přízrak chrlící plameny, o které se spálil pokaždé, když se k němu pokusil přiblížit.

Došel ke kolegům, pokynuli si na pozdrav.

„O co jde?“ zeptal se De Carliho.

Kolega si povytáhl volné džíny, které mu sjely až na boky.

„To bych taky rád věděl. Ještě nám nic neřekli. Je to záhada.“

„Tak proč jsi mi do telefonu tvrdil, že je to tak strašně naléhavé?“

Parisi rukou přikryl mikrofon mobilu a bradou ukázal na druhou stranu místnosti.

„Protože nás potřebuje. Tebe taky.“

Massimo začal očima hledat osobu, která mu v posledních měsících dělala z každého okamžiku peklo, a přesto, nebo spíš právě proto, ho znova vrátila do života.

Nejdřív za nohama policistů rozeznal její boty. Měla tenisky se zvýšenou podrážkou. Všiml si, jak přenáší váhu z jedné nohy na druhou, způsobu, jakým občas zvedá paty, aby ulevila svým končetinám.

Je unavená, pomyslel si. Sice neznal důvod přítomnosti týmu v *Cele*, ale věděl, že ona odtud odejde jako poslední.

Policisté popošli stranou a konečně ji uviděl, mezi bronzovou sovkou znázorňující napůl rozteklé srdce a instalací křidel z plexiskla visící ze stropu. Srdce a duše, jako ona.

A odhodlanost, životní energie, která občas vyvolávala dojem, že co nevidět rozdrtí každého, kdo je v její blízkosti, a přitom ho naopak v poslední chvíli podepřela a povznesla.

K tomu bylo samozřejmě nutné přičíst i velkou dávku neomalenosti.

Důvodem jejího ztrhaného vzhledu však nebyl fakt, že už jí bylo skoro šedesát, ale jakási vnitřní trýzeň, kterou Massimo zatím nedokázal pojmenovat a která se nejspíš promítala do poznámek v zápisníku, jež neustále třímala v rukou. Kdykoli mohla, hekticky do něj cosi čmárala.

Došel až k ní. Všiml si, že zamžikala – nic víc –, čímž zaregistrovala jeho přítomnost. Ani se k němu neotočila. Mezi rty měla nožičku brýlí na čtení a nervózně žvýkala bonbon.

„Doufám, že jsou aspoň bez cukru,“ řekl jí.

Konečně na něj pohlédla, netrvalo to ani vteřinu.

„To si fakt myslíš, že ti do toho něco je?“

Měla chraplavý, úsečný hlas. Zaslechl v něm pobavený tón.

„Máte cukrovku, paní komisařko. A taky byste se měla chovat jako dáma...“ zamumlal a odpustil si zaklení, kterým by tu větu nejraději zakončil. Tuhle hru dobře znal a skoro nikdy ji nedokázal vyhrát.

Přestala okusovat nožičku brýlí.

„Nemáš dneska náhodou volno, inspektore?“ zeptala se ho a probodla ho těma proklatýma očima, které viděly až moc hluboko pod povrch věcí.

Massimo se pousmál.

„A neskončila vám teď náhodou směna?“

„Hele, Marini, i kdyby ses snažil sebevíc, stejně tím nezamaskuješ, že jsi v poslední době několikrát selhal.“

Massimo se neodvážil odpovědět, protože by se tím pustil do ošidného dobrodružství. Pozorně si prohlížel tu ženu, která o něj zdánlivě už zase ztratila zájem. Nesahala mu ani po prsa, ale zvykla si válcovat jeho ego jako tank. Byla téměř dvakrát starší než on, ale jeho obvykle opouštěly všechny síly mnohem

dřív než ji. Její chování bylo často nevybíravé a červeň vlasů ostříhaných na bobu, lemujících její tvář, působila tak uměle, že to bylo až zarážející. Každý, až na ni, by v tom účesu vypadal trapně.

Teresa Battagliová štekala, ale byli i takoví, kteří ji viděli kousat, a to doslova.

„Tak proč tady jsme? Co mají znamenat všechny ty záhady?“ zeptal se jí, aby se vrátili zase k tomu, co ovládala lépe než všichni ostatní: pronásledování pachatele.

Teresa Battagliová se dívala před sebe, jako by tam někdo stál, oči měla zúžené a rýha mezi obočím byla odrazem jejích ponurých myšlenek. Když konečně odpověděla, pochopil, že v duchu zkoumala možnou oběť, tváří v tvář. Srdce proti srdci.

„Záhada, ne záhady, inspektore. Záhada je vždycky jen jedna.“

Komisařka Battagliová si začala čistit skla brýlí na čtení, což zjevně dělala pokaždé, když přemýšlela. Právě si třídila myšlenky.

„Proč bysme tu asi měli bejt? Musíme vyřešit záhadu něčí smrti, ne?“

2

„Dávné smrti.“

Tak jí to řekl zástupce prokurátora Gardini o necelou hodinu dříve, když ji požádal, aby se dostavila do *Cely*. Jen ta dvě slova a hrstka dalších, která komisařka Teresa Battagliová už dobře znala: „Chci tam mít tebe a tvůj tým.“

Dávná smrt. Teresa pocítila úlevu: nemusela lovit vraha, který je na svobodě, nemusela zachraňovat další oběti a bojovat proti ubíhajícímu času, jenž představoval dalšího nepřítele. Jen ozvěna nějaké vzdálené události, která se bůhvíjak vynořila zpod nánosu minulosti.

Mohla to zvládnout. Takový případ se jí nevymkne z rukou, a i kdyby k tomu došlo, nikdo tím neutrpí, nanejvýš její sebeúcta.

Seš pěkně blbá, jestli si myslíš, že si nevšimnou, co se s tebou děje.

To, co se s ní dělo, mělo zdrcující jméno a mohlo její budoucnost proměnit v černou obrazovku, ale Teresa před tím slovem napsaným v lékařské zprávě nikdy necouvla, nedala mu prostor, aby zahltilo její svět. Uložila ho tam, kde se ukrývají nejděsivější obavy: do hloubi duše a do zápisníku, který i teď držela v rukou. Její paměť z papíru.

V téhle už tak komplikované situaci představoval Massimo Marini jen další problém. Prohlížel si ji, jako by něco věřil, jako by měl přístup k jejím myšlenkám. Jen s námahou si ho dokázala udržet od těla. Vzájemně vyhledávali společnost toho druhého a ona se bála, že se z toho pro oba stane nebezpečný zvyk.

Z místnosti, do níž byl zakázán vstup, vyšel zástupce prokurátora Gardini. Vypadal rozrušeně, jako pokaždé, když se